

חק לישראל – פרשת יתרו יום ב'

תורה – שמות פרק יח'

(ז) וַיֵּצֵא מֹשֶׁה לְקִרְאֵת חֲתָנָיו וַיִּשְׁתַּחֲוּ וַיִּשָּׂק לּוֹ וַיִּשְׁאַלּוּ אִישׁ לְרַעְהוּ לְשָׁלוֹם וַיִּבְאוּ הָאֱהֱלָה: (ח) וַיֵּצֵא מֹשֶׁה לְקִרְאֵת חֲתָנָיו וַיִּשְׁתַּחֲוּ וַיִּשָּׂק לּוֹ וַיִּשְׁאַלּוּ אִישׁ לְרַעְהוּ לְשָׁלוֹם וַיִּבְאוּ הָאֱהֱלָה: (ט) וּנְפַק מֹשֶׁה לְקַדְמוֹת חֲמוּהֵי וּסְגִיד וּנְשִׁיק לִיה וּשְׂאִילוֹ גְבֵר לְחִבְרִיה לְשָׁלֵם וְעָלוּ לְמִשְׁכַּנָּא:

(ח) וַיִּסְפֹּר מֹשֶׁה לְחֲתָנָיו אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְפָרְעָה וּלְמִצְרַיִם עַל אֹדֶת יִשְׂרָאֵל אֵת כָּל הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מִצְרָאִתָּם בְּדֶרֶךְ וַיֵּצֵלֵם יְהוָה: (ח) וַיִּסְפֹּר מֹשֶׁה לְחֲתָנָיו אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְפָרְעָה וּלְמִצְרַיִם עַל אֹדֶת יִשְׂרָאֵל אֵת כָּל הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מִצְרָאִתָּם בְּדֶרֶךְ וַיֵּצֵלֵם יְהוָה: (ח) וְאִשְׁתַּעֲבִי מֹשֶׁה לְחֲמוּהֵי יֵת כָּל דֵּי עֵבֶר יֵי לְפָרְעָה וּלְמִצְרָאֵי עַל עֵיסַק יִשְׂרָאֵל יֵת כָּל עֵקֶתָא דֵּי אִשְׁכַּחְתָּנִינוּ בְּאַרְחָא וְשׁוֹבְנִינוּ יֵי:

(ט) וַיַּחֲדֵי יִתְרוֹ עַל כָּל הַטּוֹבָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הִצִּילֹו מִיַּד מִצְרַיִם: (ט) וַיַּחֲדֵי יִתְרוֹ עַל כָּל הַטּוֹבָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הִצִּילֹו מִיַּד מִצְרַיִם: (ט) וַחֲדֵי יִתְרוֹ עַל כָּל טְבַתָּא דֵּי עֵבֶר יֵי לְיִשְׂרָאֵל דֵּי שׁוֹבְנִינוּ מִיַּדָּא דְּמִצְרָאֵי:

(י) וַיֹּאמֶר יִתְרוֹ בְּרוּךְ יְהוָה אֲשֶׁר הִצִּיל אֶתְכֶם מִיַּד מִצְרַיִם וּמִיַּד פָּרְעָה אֲשֶׁר הִצִּיל אֶת הָעָם מִתַּחַת יַד מִצְרַיִם: (י) וַיֹּאמֶר יִתְרוֹ בְּרוּךְ יְהוָה אֲשֶׁר הִצִּיל אֶתְכֶם מִיַּד מִצְרַיִם וּמִיַּד פָּרְעָה אֲשֶׁר הִצִּיל אֶת הָעָם מִתַּחַת יַד מִצְרַיִם: (י) וַאֲמַר יִתְרוֹ בְּרוּךְ יֵי דֵּי שׁוֹיֵב יִתְכוֹן מִיַּדָּא דְּמִצְרָאֵי וּמִיַּדָּא דְּפָרְעָה דֵּי שׁוֹיֵב יֵת עֲמָא מִתַּחַת מְרוֹת מִצְרָאֵי:

רש"י

(ז) ויחד יתרו – וישמח יתרו זה פשוטו (סנהדרין נד) ומ"א נעשה בשכר חדודין חדודין מיכר על אבוד מצרים היינו לאמרי אינשי גיורא עד עשרה דרי לא תבזי ארמאה באפיה: על כל הטובה – טובת המן והבאר והתורה (מכילתא). ועל כולן אשר הצילו מיד מצרים עד עכשיו לא היה עבד יכול לברוח ממצרים שהיתה הארץ מסוגרת ואלו ילאו ששים רבוא (מכילתא):

(ח) ויספר משה לחתניו – למשך את לבו לקרבו לתורה (מכילתא): את כל התלחה – שעל היסוד של עמלק (מכילתא): התלחה – למ"ד אל"ף מן היסוד של תיבה והתי"ו הוא תיקון ויסוד הנופל ממנו לפרקיס וכן תרומה תנופה תקומה תנואה:

(ז) ויאל משה – כבוד גדול נתכבד יתרו באותה שעה כיון שיאל משה יאל אהרן נדב ואזיהוא ומי הוא שראה את אלו יולאין ולא יאל: וישתחו וישק לו – איני יודע מי השתחוה למי כשהוא אומר איש לרעהו מי הקרוי איש זה משה שנאמר והאיש משה (מכילתא):

(ח) ויספר משה לחתניו – למשך את לבו לקרבו לתורה (מכילתא): את כל התלחה – שעל היסוד של עמלק (מכילתא): התלחה – למ"ד אל"ף מן היסוד של תיבה והתי"ו הוא תיקון ויסוד הנופל ממנו לפרקיס וכן תרומה תנופה תקומה תנואה:

חק לישראל – פרשת יתרו יום ב'

נביא – ישעיה פרק ו' ז'-י

- (ז) וַיִּגַע עַל פִּי וַיֹּאמֶר הִנֵּה נֹגַע זֶה עַל שְׁפָתַי וְסֵר עֹנֶקָה וַחֲטֵאתֶךָ תִּכְפֹּר: (ז)
וסדר בפומי ואמר הא שויתי פתגמי נבואתי בפומך ויערן חובך וחסאך יתכפרון:
- (ח) וְאֶשְׁמַע אֶת קוֹל אֲדֹנָי אֲמַר אֶת מִי אֲשַׁלַּח וּמִי יֵלֶךְ לִנְוֹ וְאֲמַר הַנְּנִי שְׁלַחְנִי:
(ח) ושמעית ית קל מימרא דיי דאמר ית מן אשלח לאתנבאה ומן יזיל לאלפא ואמרית הא אנא שלח יתי:
- (ט) וַיֹּאמֶר לֵךְ וְאִמְרָתָ לְעַם הַזֶּה שְׁמְעוּ שְׁמוּעַ וְאַל תִּבְיִנוּ וְדָאוּ דָאוּ וְאַל תִּדְרְעוּ: (ט) ואמר אזיל ותימר לעמא הדין דשמעין משמע ולא מסתכלין וחזו מחזא ולא ידעין:
- (י) הַשָּׁמֶן לֵב הָעָם הַזֶּה וְאֲזַנְוֹ הַכֶּבֶד וְעֵינָיו הַשֶּׁעַר פֶּן יִרְאֶה בְּעֵינָיו וּבְאָזְנוֹ יִשְׁמַע וּלְבָבוֹ יִבִּין וְשֵׁב וּרְפָא לוֹ: (י) טפיש לביה דעמא הדין ואודנוהי יקר ועינוהי עמעם דלמא יחזון בעיניהון ובאודניהון ישמעון ובלבהון יסתכלון ויתובון וישתבק להון:

רש"י

העולם והשקרה שכינתו על הדין קטיע ליטנא
כו' כדאיתא בפסיקתא:
(ט) שמעו שמוע – חני אומר לכם שמעו
שמוע ואתם אין אתם נותנים לב להבין וראו
ניסים שעשיתי לכם ואינכם נותנים לב לדעת
אותי:
(י) השמן לב העם הזה – כמו הכבד את לבו
(שמות ח) לשון הלוד (לשון) פעול לבס הולך
הלוד והשמן (אנגריישנ"ט זלעז) ואזניו
הולכים הלוד והכבד משמוע. ועיניו השע –
טחים כענין שנאמר (ישעיהו מד) כי טח
מראות עיניהם, הטוח מתרגמינן דאיתשע. פן
יראה זעניו – נתנו לבס שלא ישמעו דברי
נביאים שהם יראים שמא יוטבו זענייהם
דבריו ויזינו זלכס וישקבו אליו והיא רפואתם:

(ז) ויגע על פי וגו' – וסר עונך מזה ליסרך
לכפר עונך שחירפת את ישראל וגדול כחו
שהמלאך ירא לקחתה כ"א במלקחים והגיעה
על שפת הנביא ולא הוזק בתנחומא וזהו
שנאמר כי רב מאד מחנהו (יואל ב) אלו
מלאכים ועלומים מהם עושי דברו (יואל ב')
הם הנביאים ויונתן תירגם וזידו רכפה
זפומיה ממלל לשון רכפה דבר הרקוף זפה
זבלשון, קבל הדבור מפי הקב"ה מכסאו
זשמים שהיה מכוון כנגד המזבח שזיהכל:
(ח) את מי אשלח – להוכיח את ישראל
שלחתי את עמוס והיו קורין אותו פסילום
לפי שהיה כבד לשון והוא נתנב' שנתים לפני
הרעש והיו ישראל אומרים הניח הקב"ה את

כתובים – משלי פרק טו' טז'-יט'

- (טז) טוֹב מְעוֹט בְּיָרֵאת יְהוָה מֵאוֹצֵר רָב וּמְהוֹמָה בּוֹ: (טז) טב קליל בדחלתיה דאלהא מן
סימתא דברבתא ועאתא בהן:
- (יז) טוֹב אֶרְחַת יָרֵק וְאַהֲבָה שָׁם מִשׁוֹר אָבוֹס וְשִׁנְאָה בּוֹ: (יז) טבא שרותא דירקא
ורחמותא תמן מן תורי מפטמי בסגיאתא:

חק לישראל – פרשת יתרו יום ב'

(יח) אִישׁ חֲמֵה יִגְרֶה מְדוּן וְאָרְךָ אַפִּים יִשְׁקִיט רִיב: (יח) גברא חמתנא מגרא תגרא ונגיד רוחא מדרעך חרתא:
 (יט) דָּרְךָ עֵצֶל כְּמוֹשֶׁבֶת חֶדֶק וְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל סִלְלָה: (יט) אורחיהון דעטלי קרעובי וכובי ואורחא דתאיצי שפיא:

רש"י

מעטור לרוחו להאריך חמתו יגרה מדון. וארך אפים – שאינו ממהר להנקם ולרצו. ישקיט ריב – שהוא כלה ושקט מעליו (ס"א מאליו): (יט) דרך עצל כמשוכת חדק – דומה בעיניו כאלו הדרכים גדורים לפניו בגדר חדקים. משוכת – גדר כמו הסר משוכתו (ישעיה ה), חדק קוליס. ואורח ישראל סלולה – כבושה ומופנה, ומדרש אגדה דרכו של עשו כקוץ זה הנסבך בגיזת אמר אם תטלוהו מכאן הוא מתערה בכאן כך אין אדם יכול ללכת ידי עלילותיו בלא ממון:

(יז) טוב מעט ביראת ה' מאולר רב ומהומה זו – קול בני אדם לועקים שנעשה האולר מגזל וחמס כמו וראו מהומות רבות בתוכה ועשוקים בקרבה (עמוס ג):
 (יז) משור אבוס – שאובסין לו המאכל כפיו על כרחו כדי לפטמו וכן צרבורים אבוסים (מלכים א' 7), ויש למושלו כנגד קומץ מעט של עני שחציב משור חטאת של רשע, ד"א טוב ארוחת ירה, לתת לעני ואהבה שם להראות לו פנים יפות. משור אבוס – להאכילו בשר שמן ויראנו פנים זועפות:
 (יח) איש חמה יגרה מדון – אדם שאין

משנה – שבת פרק י"ז

(א) כָּל הַכֵּלִים נִטְלִין בְּשֵׁבֶת וְדִלְתוֹתֵיהֶן עִמָּהֶן, אִף עַל פִּי שֵׁנֵת פְּרָקוֹ בְּשֵׁבֶת. שְׂאִינָן דּוֹמִין לְדִלְתוֹת הַבַּיִת, לְפִי שְׂאִינָן מִן הַמּוֹכְךְ:

רע"ב – (א) כל הכלים – שיש להם לנתות: ניטלים בשבת ולנתותיהן עמהן – ואף על פי שנתפרקו הנתות מן הכלים קודם השבת ניטלים בשבת אגב נעשו לנטול:

(ב) נוטל אדם קרנס לפצע בו את האגוזים, וקרנס לחתך את הדבילה. מגרה, לגרר בה את הגבינה. מגרפה, לגרף בה את הגרוגרות. את הרחת ואת הפזלג, לתת עליו לקטן. את הפוש ואת הפרפר, לתחב בו. מחט של יד, לטל בה את הקוץ, ושל סקאים, לפתח בה את הדלת:

רע"ב – (ב) קורנס – פטיש: הדבילה – לאחר שעשאה עיגול היא עבה וקשה ונריכה קרדוס לחתכה: מגירה – כעין סכין ארוך ויש בו פגימות הרבה: לגרור בה את הגבינה – לחתכה ולחלקה לחלקים, שעל ידי פגימותיו ממהר וחותך הדבר העב: מגריפה לגרור בה

הגרונות – מן החצית: רחת – לוח שיש לה בית יד ושתי דפנות וזרין בה את החטה: ומזלג – כלי שיש לו שלש שיניים ומהפכים זו את הקש בגורן: כוש – פלך שטוות זו הנשים: כרכר – עץ של אורגים ודומה למחט של סקאין: לתחוב בו – לאכול בו תוחים וכל מיני פרי רך:

חק לישראל – פרשת יתרו יום ב'

ובלכד שלח יתכוין לעשות לה פה: של
סקאים – מחט גדולה שתופרין בה שקין:
לפתוח זו את הדלת – מי שאצדה לו
מפתח:

(ג) קנה של זיתים, אם יש קטר בראשו, מקבל טמאה, ואם לאו, אין
מקבל טמאה. בין בך ובין בך, נטל בשבת:

לעילוי, והוא ליה בית קיבול: ואם לאו –
שאינו צו קטר, אע"פ שהוא חלול אין
חללו עשוי לקבל כלום, הלכך הוא ליה
פשוטי כלי עץ ואינו מקבל טומאה: צין
כך ובין כך ניטל בשבת – דהא כלי הוא
ועשוי להפוך זו את הזיתים:

מחט של יד – מחט קטנה שתופרים בה
בגדים: ליטול זו את הקוץ – שנקנס
בצקרו, שמתר ליטלו בשבת כמו שמתר
להפיק מורסא להוציא ממנה ליחה

רע"ב – (ג) קנה של זיתים – קנה
שעשוי לצדוק הזיתים שבמעטון אם
נתאסף שמן בתוכו והגיעו להיות ראויין
לצית הדב: אם יש קטר בראשו – כעין
פקק שבקנה: מקבל טומאה – לפי שעל
ידי שהוא פקוק בקטר משתייר בו מן
השמן הזב מן הזיתים וצדוק בו אם הגיע

(ד) רבי יוסי אומר, כל הכלים נטלין, חוץ מן המסר הגדול ויתר של
מחרשה. כל הכלים נטלין לצרף ושלף לצרף. רבי נחמיה אומר, אין
נטלין אלא לצרף:

לטלטלו מחמה לכל או שלח יגנבוהו
הגנבים, שרי בכלי שמלאכתו להיתר.
וכלי שמלאכתו לאיסור, כגון מדוכות
ורחיים וכיוצא בהן, לצורך גופו ולצורך
מקומו מותר, מחמה לכל או מפני
הגנבים אסור: ר' נחמיה אומר אין
ניטלין אלא לצורך – מפרש בגמרא
לצורך תשמיש המיוחד לו בלבד ולא
לצורך דבר אחר ואפילו לצורך גופו, כגון
סכין לחתוך בו בלבד שרי, ולא לסמוך בו
את הקערה. ואין הלכה כרבי נחמיה:

רע"ב – (ד) מסר הגדול – מגירה
גדולה שנוסרים בה קורות: ויתר של
מחרישה – כלי גדול העשוי כסכין שבו
עושין חריץ של תלם המענה. והנך קפיד
עלייהו ומייחד להו מקום דלא חזו
למלאכה אחריתי: כל הכלים ניטלים
לצורך ושלף לצורך – הכי קאמר, כל
הכלים שמלאכתו להיתר, כגון קערות
וכוסות, ניטלים לצורך גופו ולצורך
מקומו של כלי, ושלף לצורך, אפילו שאינו
כריך לגופו ולמקומו של כלי אלא

(ה) כל הכלים הנטלין בשבת, שבדיהו נטלין (עמיהו), ובבלבד שיהיו עושין
מעין מלאכה, שבדי ערבה לבסות בהן את פי החבית, שבדי זבוכית
לבסות בהן את פי הפך. רבי יהודה אומר, ובבלבד שיהיו עושין מעין
מלאכתו, שבדי ערבה לצוק לתוכו מקפה, ושלף זבוכית לצוק לתוכו
שמן:

פליגי אלא בנשברו בשבת, אבל נשברו
מערב שבת כולי עלמא מודו דניטלים
אפילו אין עושין מעין מלאכתו הראשונה
– ואין הלכה כרבי יהודה:

רע"ב – (ה) מעין מלאכה – איזו
מלאכה שתהיה ואפילו אינה מעין
מלאכתו הראשונה: לזוק לתוכו מקפה –
עצה, דומיא דעיסה מעורבת במים. ולא

(ו) האבן שפקרויה, אם ממלאין בה ואינה נופלת, ממלאין בה, ואם לאו,
אין ממלאין בה. זמורה שהיא קשורה בטפיה, ממלאין בה בשבת:

חק לישראל – פרשת יתרו יום ב'

כשאר אצנים, ואין מטלטלין את הקרויה, שנעשית צסיס לאצן שנושאתה: זמורה שהיא קשורה בטפיה – לפך קטן שאוצצין בו מים מן הבור או מן המעין: ממלאים בו – דשויה להך זמורה כלי:

רע"ב – (ו) האצן שצקרויה – דלעת יבשה וממלאים צה מים, ומתוך שהיא קלה אינה שואצת אלא כפה ונותנין צה אצן להכבדה: אס ממלאין – צקרויה ואין האצן נופלת, שהדקה יפה צפי הקרויה, הוה כלי: ואס לאו – הרי היא

(ז) פֶּקֶק הַחֲלוֹן, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר, בְּזִמְנוֹ שֶׁהוּא קָשׁוּר וְתַלְוִי, פּוֹקֵקוֹ בּוֹ, וְאִם לָאוּ, אֵין פּוֹקֵקוֹ בּוֹ. וְחֻכְמִים אֹמְרִים, בֵּין כֶּף וּבֵין כֶּף פּוֹקֵקוֹ בּוֹ:

אליעזר אין מוסיפין על אהל עראי צצבת: צין כד וצין כד – צין קשור צין אינו קשור: פוקקין בו – הואיל והיה מוכן מאתמול לכך, דסצרי רצנן מוסיפין על אהל עראי צצבת. והלכה כחכמים:

רע"ב – (ז) פקק החלון – כגון לוח ומסך או שאר כל דבר שקותמים בו חלון: ותלוי – שאינו נגרר בצרף: ואס לאו אין פוקקין בו – שאס נגרר על גצי קרקע, כשהוא שומטו מעל הארץ לסתוס בו מחזי כמוסיף על הצנין, וסצר רצי

(ח) כָּל בְּסוּיֵי הַבָּלִים שֵׁישׁ לָהֶם בֵּית אַחִיזָה נְטָלִים בְּשֶׁבֶת. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּמָה דְבָרִים אֹמְרִים. בְּכִסּוּיֵי הַקְּרָקְעוֹת, אֲבָל בְּכִסּוּיֵי הַבָּלִים, בֵּין כֶּף וּבֵין כֶּף נְטָלִים בְּשֶׁבֶת:

להו צית אחיזה, כי פליגי צכיסויי כלים המחוצרים לקרקעות, מר סצר כקרקעות דמיין, ומר סצר לאו כקרקעות דמיין. והלכה כחכמים שהמחוצר לקרקע הרי הוא כקרקע:

רע"ב – (ח) צמה דצרים אמורים צכיסויי קרקעות – צגמרא קאמר, דצכיסויי כלים כולי עלמא לא פליגי דצרי אע"ג דלית להו צית אחיזה, וצכיסויי קרקעות כגון כיסוי של צור ודות כולי עלמא לא פליגי דאסור אי לית

גמרא – שבת דף קי"ט ע"ב

אמר רב חסדא אמר מר עוקבא כל המתפלל בערב שבת ואומר ויכולו שני מלאכי השרת המלוין לו לאדם מניחין ידיהן על ראשו ואומרים לו וסר עונך וחטאתך תכופר תניא רבי יוסי בר יהודה אומר שני מלאכי השרת מלוין לו לאדם בערב שבת מבית הכנסת לביתו אחד טוב ואחד רע וכשבא לביתו ומצא נר דלוק ושלחן ערוך ומטתו מוצעת מלאך טוב אומר יהי רצון שתהא לשבת אחרת כך ומלאך רע עונה אמן בעל כרחו ואס לאו מלאך רע אומר יהי רצון שתהא לשבת אחרת כך ומלאך טוב עונה אמן בעל כרחו אמר רבי אלעזר לעולם יסדר אדם שלחנו בערב שבת אף על פי שאינו צריך אלא לכזית ואמר רבי חנינא לעולם יסדר אדם שלחנו במוצאי שבת אף על פי שאינו צריך אלא לכזית חמין במוצאי שבת מלוגמא פת

חק לישראל – פרשת יתרו יום ב'

חמה במוצאי שבת מלוגמא רבי אבהו הוה עבדין ליה באפוקי שבתא עיגלא תילתא הוה אכיל מיניה כוליתא כי גדל אבימי בריה אמר ליה למה לך לאפסודי כולי האי נשבוק כוליתא ממעלי שבתא שבקוהו ואתא אריא אכליה אמר רבי יהושע בן לוי כל העונה אמן יהא שמיה רבא מברך בכל כחו קורעין לו גזר דינו שנאמר בפרוע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו ה' מאי טעמא בפרע פרעות משום דברכו ה' רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן אפילו יש בו שמץ של עבודה זרה מוחלין לו כתיב הכא בפרע פרעות וכתוב התם כי פרוע הוא אמר ריש לקיש כל העונה אמן בכל כחו פותחין לו שערי גן עדן שנאמר פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים אל תיקרי שומר אמונים אלא שאומרים אמן מאי אמן אמר רבי חנינא אל מלך נאמן:

קס"י על הגמרא

יסדר אדם שלחנו בערב שבת – ללילי שבת: כשהתנדב עם זרכו – כשהתנדבין ישראל במולאי שבת – נמי כבוד שבת ללוות זיכרתו דרך כבוד, כאלה המלוה את המלך זכרתו מן העיר: חמין – לשחות ולרחוץ: מלוגמא – רפואה: אכליה אריא – לעגל הראוי לשחוט: ככל כחו – ככל כוונתו: בפרוע פרעות – ביטול פורעניות, כגון פרוע דמתרגמין בטל:

זוהר – יתרו דף פח' ע"א

רבי שמעון אמר, האי מאן דאשלים תלת סעודתי בשבתא, קלא נפיק ומכרזא עליה, (ישעיה נח) אז תתענג על יי, דא סעודתא חדא, לקבל עתיקא קדישא דכל קדישין. והרבבתיך על במתי ארץ, דא סעודתא תניינא, לקבל חקלא דתפוחין קדישין. והאכלתיך נחלת יעקב אביך, דא הוא שלימו דאשתלים בזעיר אפין:

ולקבליהו בעי לאשלמא סעודתיה, ובעי לאתענגא בכלהו סעודתי, ולמחדי בכל חד וחד מנייהו, משום דאיהו מהימנותא שלימתא. ובגין כה, שבתא אתיקר, מפל שאר זמנין וחגי, משום דכלא ביה אשתבת, ולא אשתבת הכי בכלהו זמני וחגי. אמר רבי חייא, בגין כה, משום דאשתבת כלא ביה, אידבר תלת זמנין. דכתיב, (בראשית ב) ויכל אלהים ביום השביעי. וישבות ביום השביעי. ויברך אלהים את יום השביעי:

חק לישראל – פרשת יתרו יום ב'

רַבִּי אַבְנָה, (נ"א רב המנונא סבא) כִּד הָוּה יְתִיב בְּסֵעוּדָתָא דְשַׁבְּתָא, הָוֵי חֲדַי, בְּכָל חַד וְחַד, וְהָוּה אָמַר, דָּא הִיא סֵעוּדָתָא קַדִּישָׁא, דְעֵתִיקָא קַדִּישָׁא סְתִימָא דְכֻלָּא. בְּסֵעוּדָתָא אַחְרָא הָוּה אָמַר, דָּא הִיא סֵעוּדָתָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. וְכֵן בְּכָלֵהוּ סֵעוּדָתִי, וְהָוּה חֲדַי בְּכָל חַד וְחַד. כִּד הָוּה (דף פ"ח ע"ב) אֲשֶׁלִים סֵעוּדָתִי, אָמַר אֲשֶׁלִימוּ סֵעוּדָתִי דְמֵהִימְנוּתָא:

רַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּד הָוּה אָתִי לְסֵעוּדָתָא, הָוּה אָמַר הֲכִי, אֲתַקִּינוּ סֵעוּדָתָא דְמֵהִימְנוּתָא עֲלָאָה, אֲתַקִּינוּ סֵעוּדָתָא דְמִלְכָּא, וְהָוּה יְתִיב וְחֲדַי. כִּד אֲשֶׁלִים סֵעוּדָתָא תְּלִיתָאָה, הָוּוּ מְכַרְזֵי עֲלֵיהּ, אִז תַּתְעַנַּג עַל יְיָ וְהִרְכַּבְתִּיהּ עַל בְּמִתִּי אַרְצָא וְהִאֲכַלְתִּיהּ נַחֲלַת יַעֲקֹב אַבִּיהּ:

הלכה – הרמב"ם הלכות קריאת שמע פרק א'

- (א) פעמים בכל יום קוראין ק"ש בערב ובבקר שנאמר ובשכבך ובקומך בשעה שדרך בני אדם שוכבין וזה הוא לילה ובשעה שדרך בני אדם עומדין וזה הוא יום:
- (ב) ומה הוא קורא שלשה פרשיות אלו הן שמע והיה אם שמוע ויאמר ומקדימין לקרות פרשת שמע מפני שיש בה יחוד השם ואהבתו ותלמודו שהוא העיקר הגדול שהכל תלוי בו ואחריה והיה אם שמוע שיש בה צווי על (זכירת) שאר כל המצות ואחר כך פרשת ציצית שגם היא יש בה צווי זכירת כל המצות:
- (ג) אע"פ שאין מצות ציצית נוהגת בלילה קוראין אותה בלילה מפני שיש בה זכרון יציאת מצרים ומצוה להזכיר יציאת מצרים ביום ובלילה שנאמר למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיך וקריאת שלש פרשיות אלו על סדר זה היא הנקראת קריאת שמע:
- (ד) הקורא קריאת שמע כשהוא גומר פסוק ראשון אומר בלחש ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד וחוזר וקורא כדרכו ואהבת את יי' אלהיך עד סופה:

מוסר – מלוקט

ומגיד לאדם מה שיחיו אפילו שיחה קלה שבין איש לאשתו מגידים לאדם ביום הדין. על כן ישים אל לבו שהוא לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא והוא יודע נסתרות ובוטחן לבות וכליות. וכשהוא שוכב על מטתו יזכור שגם הוא ישכב על מטה שימות שם וכל עניני הגוף הבל הבליים ויטהר רעיוניו לחשוב מחשבות קדושות ולהרחיק מחשבות רעות וידע כי בזה תלוי תקונו או קלקול הילד הנולד והמחשבה עיקר גדול ומקלות יעקב אבינו עליו השלום יוכיחו ולפי מחשבת איש וביתו כן תמשך נפש לילד או מסטרא אחרא או מסטרא דקדושה והרבה בנים חצופים חבל על דמשתכחין שגרמו להם אביהם ואמם לפי מחשבתם ודבורם וכל חטאות הבנים אם הם

חק לישראל – פרשת יתרו יום ב'

גָּרְמוּ בְּמַחֲשַׁבְתָּם הֵם נִעְנְשִׁים עֲלֵיהֶם וְחִרְפָּתָם לֹא תִמָּחַה וְאַשְׁרֵי הַשֵּׁם דְּרָכָיו וַיְכַוֵּנוּ לָהּ
כָּל מַחֲשַׁבּוֹתָיו וְכָל מַעֲיֵינָיו לְקַיֵּים מִצְוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ וְאַשְׁרֵי בְנָיו אַחֲרָיו:

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, משה דוד בן סוזנה מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סוזנה מלכה בת שמואלה,
דניאלה פורטונה בת רזל, צדיקה בת שרה ז"ל.